

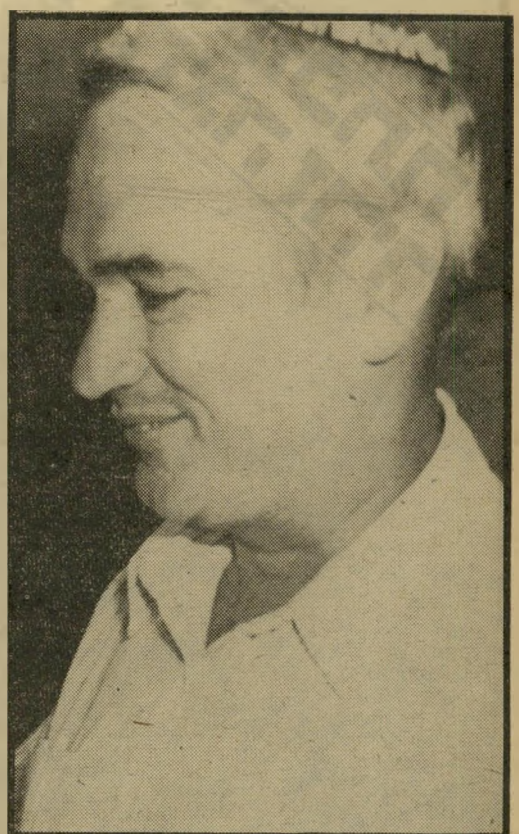
אפרת ילין-מור:

„דן מרגלית יצר סנסציה זולה בעיתון!“

אורי מרינוב:

„לצערי הממשלה לא מאפשרת לנו לתפקד!“

גדליה שרייבר:

„צ׳יצי לא התנהג כבן אדם ולא כראש-עיר!“

כתב עיתון „הארץ“, דן מרגלית, פירסם סקופ. הוא גילה כש-שמואל תמיר צינור את סיפרו של נתן ילין-מור על הלחץ וזוהה היה התנאי מטעם המו"ל, ראובן הכט, איש ממגורות „דגון“, להוצאת הספר. ה- מירסום פגע קשה באפרת („פרידה“) ילין-מור, אלמנתו של נתן, שראתה בכך פגיעה בכבודו של בעלה המנוח, שכאילו הסכים לצנזורה של איש אצ"ל בעבר ונושא כליו של בגין באותה עת (ה„עולם הזה“ 2305).

פניתי אל הגברת ילין-מור ושאלתי אותה:

● **איך קרה שנתן ילין-מור הסכים לצנזורה של מר תמיר?**

שמואל תמיר לא צינור את הספר. לכל הוצאת ספרים יש קורא, ונהוג למסור ספר לכמה אנשים כדי שיביעו דעתם. נתן מסר את הספר לתמיר וגם לבועז עברון. גם אני הערתי הערות שהוא קיבל ולא קיבל. רודי הכט לא העמיד תנאי שתמיר יהיה הצנזור. אבל נוצרה בעיה: אילו הספר היה מתפרסם כפי שנתן כתב אותו, היו נזקקים לשני כרכים. בכל הוצאה יש מיטת סדום. צריך היה לקצר. ההוצאה קבעה תנאים, אך נתן קבע את דוח הספר ואת התוכן. כשנתבקש לקצר, הוא קיצר בדברים שחזרו על עצמם.

הספר הוא לא על בגין ולא על האצ"ל ולא על רויאל, אלא על ההיסטוריה של הלחץ, שנדחקה לספר אחד. הספר הוא לא לפי רוחו של הכט או של תמיר אלא לפי רוחו של נתן ילין-מור. הוא קיצר והוא ערך.

● **איך התגלגל הסיפור לידינו של דן מרגלית?**

דן מרגלית ביקש את הספר. הוא אמר לי שהוא זקוק לו לעבודה שהוא מכין באוניברסיטה. העמדתו את הספר לרשותו והוא עשה סנסציה.

האם זה המחיר שנתן צריך לשלם בשביל חוסר ההתפשרות שלו? מחיר של סנסציה? בחייו הוא שילם מחיר הרבה יותר כבד ממחירה של סנסציה בעיתון.

בעניין זיהום מי הכינרת נשאלה שאלה אחת: היכן „השירות לשמירת איכות הסביבה בישראל“? פניתי אל מנכ"ל „השירות“, אורי מרינוב, ושאלתי אותו:

● **האם „השירות לשמירת איכות הסביבה“ קיים רק על גבי הנייר? ואם אתם אומנם קיימים, היכן הייתם בפרשת זיהום מו ה״כינרת“?**

הטיפול בענייני הסביבה בישראל מפוצל בין כמה מישרדי-ממשלה. חלוקת האחריות אינה ברורה. יש כפי-לדיוות ויש דברים שאינם מכוסים בחוק. בארץ כל אחד רוצה לתאם. אף-אחד לא רוצה להיות מתואם. וללא סמכויות וללא תקציב אי-אפשר לעשות כלום.

● **כלומר אינכם עושים דבר?**

זאת לא אמרתי. אפשר לתפקד בלי סמכויות כשעוסקים, למשל, בהכנסת שיקולים סביבתיים למיסגרת התיכנון הפיסי. זאת אנו עושים.

הבעיה בכינרת נובעת מבעיות ישנות. יש להקים מיתקנים לטיהור שפכים וזיהומים אחרים מהחולה ומבריית כות הדגים, וזה לא פשוט. יש מיספר גדול של גופים העוסקים בבעיה. האחריות המרכזית היא של נציבות המים, של חברת מקורות, של מישרד-הבריאות ושל המעבדה לתקר הכינרת.

● **איך אתם נכנסים לתמונה?**

לנו אין היום אחריות בנושא הכינרת, אלא בנושא צדדי, כמו סילוק הפסולת, שאותו ביצענו בצורה הכי טובה בארץ.

● **כלומר „המוסד לשמירת איכות הסביבה“ הוא רק מושג?**

לצערי עד היום הממשלה לא מאפשרת לנו לתפקד ולשמור על איכות הסביבה.

בזמן התפילה, שהתקיימה ביום השישי לפני שבו עיים במיטגו חסין-בן שבין יפו ותל-אביב, ניגש מנכ"ל מישרד-הדתות, גדליה שרייבר, אל ראש-עיריית תל-אביב והושיט לו את ידו לשלום. צ׳יצי התעלם מהיד המושטת והיא נותרה באוויר.

שאלתי את גדליה שרייבר:

● **מדוע, לדעתך, התעלם צ׳יצי מידך?**

אני לא חושב על הסיבה, והיא בהחלט לא חשובה. כך לא מתנהג בן-אדם, ובוודאי לא ראש-עיר. איך אפשר להתעלם מיד מושטת, ועוד במיטגד, שהוא סמל השלום?! תהיה הסיבה של צ׳יצי אשר תהיה, הוא לא בן אדם. אפילו אויב מושיט לך את ידו לשלום — לחץ אותה. הושט לו ידך בחזרה. אני מתבייש בהתנהגותו של ראש-עיר.

● **האם התנהגותו הביכה אותך?**

הביכה אותי? הדהימה אותי! אם את שואלת אותי היא צריכה להביך את ראש-עיר.